

Fragment - Het lege ei

Filippo keek naar de werklieden, die voorzichtig de ladder afdaalden. Beneden trokken ze de knapzak over hun schouder en keerden dan naar huis terug. De laatste twee grendelden de omheining af. Daarna werd het stil op de werf.

'Ik vind het hier akelig op zaterdagavond,' zei Filippo.

'Waarom?' vroeg Lorenzo.

'Omdat een bouwwerf vol leven hoort te zijn. Er moet geroepen en gezongen worden en je moet de truwelen tegen de stenen horen tinken.'

'Het is hier toch iedere avond stil. Waarom vind je alleen zaterdagavond akelig?'

'Omdat het dan 's anderendaags zondag is en dan komen de mensen naar een kerk die niet af is. Dan luisteren ze niet naar de kerkzang, maar ergeren ze zich blauw aan het gekras van de kraaien, die in en uit de kerk vliegen.'

'Ze zeggen dat de dom nooit een koepel zal dragen.'

'Dat zeggen ze inderdaad.'

'En als ze het model nabouwen?'

Het schaalmodel? Het stond al jaren in de kerk onder een dikke laag stof. Ieder jaar opnieuw moesten de bouwmeesters met de hand op de bijbel zweren dat ze de koepel precies zoals die van de maquette zouden nabouwen.

'Mijn vader zegt dat ze er niet durven aan te beginnen,' zei Filippo.

Bedelaars in lompen slenterden de werf langs op zoek naar een stukje brood dat van de steiger was gevallen. Plots kwam er beroering in het groepje. Er werd getrokken en geduwd. De omheining werd opengewrikt. Even later rukte een schooier zich los uit het gedrang en ging met een homp brood aan de haal. Vloekend en tierend verdween het groepje in een zijstraat.

'Ze lieten de omheining open,' zei Lorenzo.

Nu glipte een jong kereltje de werf binnen. Als een aap beklom hij de stelling.

'Scalino,' zei Filippo. 'Hij gaat op zoek naar wat hij kan gebruiken.'

'Hij is een gemene dief,' gromde Lorenzo.

Filippo grijnsde: 'Ze krijgen hem maar niet te pakken.'

'Durf jij de stelling op?'

'Natuurlijk.' Filippo ging de werf op.

'Het mag niet. Het is gevaarlijk!'

Filippo greep een sport van de ladder en trok zich op. In een paar tellen was hij op het eerste plan. Hij klom verder.

Lorenzo keek hem met schrikogen na.

Filippo bereikte het vierde plan. Hij zag hoe hogerop Scalino als een kat het dak van de dom opschoot. Hij klom nog een plan hoger... Zijn knieën knikten. Gespannen loerde hij naar beneden. Lorenzo was nog slechts een vlieg. Hij aarzelde...

Voetje voor voetje schuifelde hij over de brug naar het centrale gedeelte. Hij raapte alle moed bijeen en hees zich hogerop. Trillend van spanning bereikte hij het hoogste niveau. Scalino was nergens meer te bespeuren.

Het uitzicht was adembenemend. Firenze lag voor Filippo uitgestald. Het stadhuis leek vlakbij. Wat verder pronkte de Santa-Crocekerk. Achter deze gebouwen stroomde de Arno onder zijn bruggen door. De winkels op de Ponte Vecchio, de oude brug, waren minieme vlekjes. De bergen van Toscane omsloten het geheel alsof de stad binnen een gigantische natuurlijke vesting lag.

Wat in Filippo omging, kon hij niet onder woorden brengen. Hij voelde iets van macht omdat hij boven dit alles stond. En tegelijk iets van onmacht. Of was het ergernis? Hij keek naar het immense gat, een gapende wonde van menselijke onkunde.

Filippo zocht Lorenzo. Hij verstijfde. Naast zijn vriend stond een man in een groene mantel. Filippo wou wegkruipen in een hoekje. Toen zag hij Scalino vlakbij.

Het kereltje grijnsde: 'Krijg je nu een pak slaag?'

'Onnozelaar!'

'Ik weet een andere weg om af te dalen.'

Ongelovig bekeek Filippo het diefje. 'Hoe dan wel?'

'Via de zijgevel. Wel gaat het een stuk langs een touw.'

Filippo loerde naar beneden. Zijn vader stond er nog en speurde de stelling af. Filippo zag zo wat er ging gebeuren: een pandoering voor het oog van Lorenzo...

Zonder nog na te denken kroop hij Scalino achterna. Hij huiverde toen hij in de diepte keek. Maar de aap wees hem waar hij zich moest aan vastgrijpen en waar hij zijn voeten moest zetten. Filippo beet op zijn tanden.

Even later sloop hij via de achterdeur het ouderlijke huis binnen.